

KORAY AVCI ÇAKMAN

YENGEÇ YAZAR

Ayıyla Kurdun İddiası

Ayıyla kurt tutuşmuşlar iddiaya. Ayı pençelerini göstererek homurdanmış, kurt uzun uzun ulumuş. İkisi de tutturmuş, ben senden daha güçlüyüm diye... Ne ayı ne de kurt bir türlü susmuyormuş.

Sonunda, “Ulumakla, pençe göstermekle olmaz. Haydi o zaman, kim daha güçlüymüş görelim.

Irmağın kenarındaki kütükleri şu kayanın oraya taşıyalım. Kim en çok kütük taşırsa o daha güçlüdür,” demişler.

Ayı pençelerini kütüklerden birine geçirmiş. Güçlü kollarıyla kütüğü kaldırmış. Koşa koşa kayanın oraya kadar taşımış.

Kurt da kütüklerden birini dişlemiş, güçlü çenesiyle kaldırdığı kütükle birlikte koşmuş. Sonunda kütükler bitince, herkes taşıdığı kütüğü saymış.

Kurt, “Tam on tane kütük taşımışım,” demiş, böbürlene böbürlene.

Ayı, “Ben de on tane kütük taşımışım. Ama benim taşıdığım kütükler senin taşıdığın kütüklerden daha kalın, baksana...” demiş gerine gerine.

Kurt demiş ki: “Asıl sen baksana! Benim taşıdığım kütükler de seninkilerden daha uzun.”

Yine başlamışlar, “Sen güçsüzsün, ben güçlüyüm!” kavgasına... Sonunda, “Şu karşıdaki en yüksek tepeye, en çabuk kim koşup ulaşırsa o güçlüdür,” demişler.

İkisi aynı anda koşmaya başlamış. Kurt dört ayağının üzerinde atıla atıla koşmuş. Ayıysa,

iri cüssesine rağmen çok hızlıymış; çünkü çok güçlü kasları varmış. İkisi de tepeye aynı anda tırmanmış.

Kurt demiş ki: “Ben seni burun farkıyla geçtim, baksana burnum önde!”

Ayı demiş ki: “Asıl ben seni pençe farkıyla geçtim. Baksana, benim pençelerim daha önde!”

Böylece iddia devam etmiş.

Kurt, “Gerçekten güçlü olan hiç yorulmaz. Var mısın seninle bunu sınavalım? Hangimiz daha çabuk yorulacak, ona bakalım,” demiş.

Ayı, “Tabi ki varım. Gücümü ispata ben her zaman hazırım...” demiş.

Bu kez de ormandaki kayaları toplayıp bir köşeye yığacaklarmış. Kim en çok yığıp, en yüksek tepeyi yaparsa iddiayı o kazanacaktı. Başlamışlar kayaları taşıyıp yığmaya... İkisi de önce kocaman olanlarla başlamışlar işe. Kayaları düzgünce dizmek de, taşımak kadar beceri istermiş. İki kafadar yılmadan, yorulmadan bir sürü kayayı taşıyıp üst üste yığmışlar.

Ayı kurda şöyle bir bakmış, kurt da ayıya... İkisinin de durmaya hiç niyeti yokmuş. Ama bir

süre sonra o kadar çok yorulmuşlar ki, taşıdıkları kayalar artık iyice ufalmış. Sonunda ikisi de minicik taşları taşımaya başlamış. Başlamış başlamasına da kurt da, ayı da ne duruyor ne de bir şey söylüyormuş.

Aradan tam üç gün üç gece geçmiş... İki inatçı da hiç durup dinlenmemiş. Ne uyumuşlar, ne bir mola vermişler, ne de durup bir lokma yemek yemişler. Zaten biri durduğu anda yarış bitecekmış. Ama ikisi de, diğeri vazgeçsin diye, ne denli yorulmuş olsa da devam etmiş.

Sonra ne mi olmuş? Ne olacak, ikisi de aynı anda oldukları yere yığılmış, yorgunluktan aynı anda bayılmış.

Tam iki gün iki gece sonra ayılmışlar. Kurt önce sağ gözünü açmış, ayıysa sol gözünü... Sonra, ikisi de diğer gözlerini güçlkle açıp etrafa bakmışlar.

Kurt demiş ki: “Gördüm! Gördüm seni... Güçsüzlükten, yatıp uyumuşsun baksana!”

Ayı demiş ki: “Asıl ben gördüm! Baksana, sen hâlâ yatıyorsun boylu boyunca!”

O demiş, “İlk önce sen uyudun!”; öbürü demiş, “Hayır, asıl ilk önce sen uyudun!”

İşin içinden çıkamamışlar yine. O zaman demişler ki:

“Bakalım kayaları taşıyıp yaptığımız tepelere, kimin tepesi daha yüksekse o daha güçlüdür!”

İkisi de iki tepeyi incelemişler. Ama ikisinin de yaptığı tepe aynı yükseklikteymiş.

Kurt demiş ki: “Bak, ben tepeye daha çok taş koydum!”

Ayı demiş ki: “Ama ben tepeyi daha iri kayalarla doldurdum!”

Yine anlaşamamışlar, saatlerce iddialaşıp durmuşlar. Sonunda kurt, “Aman canım, seninle mi uğraşacağım? Güçlü olan benim. Bunu sen de anlarsın eninde sonunda!” diyerek dönmüş arkasını, tutmuş yuvasının yolunu...

Ayı da “Asıl sen anlarsın yakında. Ben daha güçlüyüm işte! Güçlüyüm de güçlüyüm!” diye söylene söylene gitmiş inine...

Günler sonra ikisi ırmağın üzerindeki köprüde karşılaşmış. İkisi de köprüye aynı anda adım atmış. Kurt köprüden öbür tarafa geçecekmiş; ayı diğer tarafa... Ama asma köprü, ikisinin aynı anda geçmesi için oldukça darmış, birinin

karşısındakine yol vermesi şartmış. Ama ikisi de yol vermek istememiş.

Kurt demiş: “Güçlü olan benim... Köprüden önce ben geçmeliyim.”

Ayı demiş: “Sana niye yol vereyim? Asıl güçlü olan benim. Çekil de önce ben geçeyim!”

Bizim iki inatçı iddiacı, köprünün tam ortasında kafa kafaya tutuşmuşken aslan çıkagelmiş. Yelelerini şöyle bir sallamış ve kükremiş dağı taşı inletircesine:

“İkiniz de çekilin bakayım oradan! Köprüden önce ben geçeceğim!”

Ayı da, kurt da aslanın o müthiş kükremesini duyunca korkudan tir tir titremişler. İkisi de aynı anda, “Tabii efendim, hemen çekilelim!” demişler.

Gerisin geri köprüden çekilip aslana yol vermişler. Onlar çekilince, aslan geçmiş köprüden tüm heybetiyle...

Geveze Hindi

Çiftliğin birinde bir geveze Gulugulu hindi yaşarmış. Geveze hindi tüm gün hiç durmadan konuşurmuş. O sabah da erkenden tavukların yanına gitmiş, başlamış gulugulu gevezeliğe:

“Hey siz, gıt gıt gıdaklar! Yok efendim, yumurtanız çok ak... Yok, rüyamda gördüm akpak bir kabak... Yok, leyleğin de yumurtası var. Onlar da sizin gibi kuluçkaya mı yatar? Yok, tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan?.. Efendim, sizin horoz da çok çilli. Bence tek başına gezmeli. Hem siz de erkenden kalkın. Sabah ötüşünü horoza bırakmayın. ‘Gıt gıt da üüürü gıdak!’ diye bağırın!”

Geveze hindi, böyle abuk sabuk konuşmuş da konuşmuş, tavukları kaçırmış. Horoz da kızmış hindiye:

“Hindi hindi, geveze hindi! Senin yüzünden bak tüm tavukların başı şişti,” demiş.

Ama hindi hiç oralı olmamış. Bu sefer de, fırsat bu fırsat, horoza dadanmış:

“Aman da çil horoz... Baksana tüylerim ne çok kabarmış. Yoksa senin ibiklerin mi sararmış? Gerçi sen bu sabah çok da güzel öttün. Öterken bana kırları düşündürdün. Çil horoz, çilli horoz! Baharda tüylerim dökülür benim.

Seninkiler de dökülür mü? Tavus kuşları niçin kuyruklarını ikide bir açar öyle, bilir misin? Benim gibi kabaramadıklarından. Beni çok kıskanırlar da...”

Çil horoz kendini samanların arasına zor atmış. Geveze Gulugulu hindi bu kez de ördeklerin yanına gitmiş:

“Ah bugün de hava pek sıcak... Atlayın bakalım, önce suya kim dalacak? Aman da aman, yoksa hava bozuyor mu ne? Sanki bir yağmur damlası düştü ibiğime! Siz vak vak vaklamayı nerden öğrendiniz? Vaklamak mı güzel vıraklamak mı, ne dersiniz?”

Hindi konuştuğuça ördekler şaşmış. Şaşmış da hepsi birden hop diye ırmağa atlayıp kaçmış.

Derken geveze Gulugulu hindi, ineklerin ahırına gelmiş:

“Siz niye ahırdasınız? Yoksa hiç mi dışarı çıkmadınız? Çiftçi bugün sütünüzü sağdı mı? Sütünüz de pek tatlı. Herkes tadına bakmalı. Bence çiftçi, birazından da yoğurt yapmalı...”

Sonunda inekler de hindinin gevezeliklerine dayanamamışlar. “Artık sussana geveze hindi!” diye bağırmışlar.

Geveze hindi “Gulu gulu...” diyerek keçilerin yanına gitmiş:

“Hey keçiler, siz söylendiği kadar inatçı mısınız? Diyelim ki, bir köprüde karşılaştınız başka bir keçiyle... Ona yol verir misiniz? Yoksa inat mı edersiniz, sen değil önce ben geçeceğim diye?”

Geveze hindi sonra da kazların yanına gitmiş. “Tıs tıs kazlar, iyi ki ısındı havalar... Siz ördekleri mi daha çok seversiniz, yoksa tavukları mı? Sahi, kaz yumurtası yenir mi? Tıs tıs kazlar, söylesenize bana kazlar niye tıslar?”

Kazlar da bu gevezeliğe daha fazla dayanamamışlar. Geveze hindiye kızgın kızgın tıslamışlar. “Sus çabuk tıs tıs... Yoksa seni gagalarız tıs tıs!..” demişler.

Çiftlikteki herkesin sabrı artık iyice tükenmiş. Düşünmüşler taşınmışlar, “Biz de gece gündüz konuşalım. Hindinin kafasını şişirelim,” demişler.

İlk önce sarı ördek gitmiş hindinin yanına. Ördeği görünce çok sevinmiş hindi. Tam iki lâf edecekmiş ki ördek çoktan lâfa girmiş:

“Vak vak da vak... Şu havalar da pek sıcak! Vak vak da vak... Aman şu ağaçlara bak! Ağaçlar da sağa sola sallanıyor. Rüzgâr da bugün çok esiyor. Vak vak da vak... Sence çok mu uzamış şu kavak?”

Tam bu sırada boz eşek yaklaşmış. Bu kez lâfa o başlamış:

“Aiii de aiii! Aman da neler demeli, arpa saman yemeli... Aii de aiii!.. Bu yaz böyle geçer mi? Yazın anıra anıra şarkı söylemeli. Aii de aiii!..”

Geveze hindi tavukların yanına zor kaçmış. Tam konuşmaya başlayacakmış ki tavuklar hep bir ağızdan başlamış gıdaklamaya:

“Gıt gıt gıdak, yumurtamız sıcak... Gıt gıt gıdak, bulutlar da ak pak... Bulutlar pamuktan mı yapılmış? Şu iki bulutun arası niçin öyle açılmış? Gıt gıt gıdak... Bugün hiç yağmur yağmadı. Çiftçinin karısı çamaşırları niye asmadı? Gıt gıt gıdak...”

“Aman!” demiş geveze hindi. “Gıt gıt gıt... Vak vak vak... Aii aii... Kafam şişti!”

Tüm gün söylene söylene dolaşmış çiftliği. Ama ne zaman hindiyle karşılaştılar, konuşukça konuşmuş çiftlikteki tüm hayvanlar... Öyle bir bezmiş ki, suspus olmuş sonunda bizim geveze Gulugulu hindi.

O gün bugündür de pek konuşmaz, hep düşünür hindiler...